

Sikkerhedstjenesten er en guds gave

Sådan siger Else Reimers, der efter et akut hjerteanfald ved, hvad hun taler om.

Af Hanne Goldschmidt

Fotos: Carsten Lundager

Vi sidder i en herlig flyde-sofa i en hyggelig stue i Birkerød nord for København. Sofaen deler vi med Ditte og Lotte, to Yorkshire Terriere på henholdsvis 10 og 3 år. I morgen skal de være alene hjemme det meste af dagen, for deres menneske skal til en hjerteundersøgelse. Hvis Else Reimers på et tidspunkt skal indlægges akut, bliver de hentet af Dyrefondets Sikkerhedstjeneste og sat i pleje på den pension, hun selv har bestemt, indtil hun kommer hjem igen. Det har de prøvet før.

Når hjertet pludselig løber løbsk

Else Reimers fortæller:

“Jeg var på vej ud at lave mad til hundene, da jeg lige med et fik sådan en voldsom hjertebanken. Først tror man jo, det går over af sig selv, men det blev værre, og til sidst turde jeg ikke andet end ringe til 112.

Ambulancen kom omgående, og lægebilen lige efter, så pludselig stod der 6-7 mennesker i stuen, og før jeg vidste af det, var jeg på vej til Hillerød Sygehus.

I sådan en situation er man jo først og fremmest ulykkelig over, at det er ens dyr, det går ud over. Men jeg har været medlem af Dyrefondet og Dyrefondets Sikkerhedstjeneste i vel godt 25 år, og det er trykkende at vide, at der bliver taget hånd om dem i sådanne akutte situationer.

Da jeg fik forbindelse til Sikkerhedstjenestens alarmnummer, blev der da også omgående taget hånd om hundene - der var 3 dengang - og de fik god pleje på en pension, til jeg var på benene igen.

Det er 7 måneder siden, og jeg

slap forholdsvis nemt over historien. Men jeg er sikker på, at det, at jeg vidste, at hundene var i gode hænder, gjorde mig hurtigere rask, fordi jeg ikke behøvede at være urolig”.

Erfaren opdrætter

“Jeg har haft “Yorkier” siden sidst i 70'erne, da jeg fik Filippa, min første. Der var min far, der kom hjem fra England og fortalte om nogle små, sjove, langhårede hunde, som han mente var lige noget for mig. Vi havde ellers Pudler i min barndom. Dem var mine forældre så glade for.

Men både min mand og jeg faldt

jo for de små livstykker, og vi lod os lokke, da opdrætteren, vi købte Filippa af, syntes, hun var så køn, at hun skulle have nogle hvalpe.

Vi var flyttet her til Birkerød dengang, så her var plads nok. Hundene fik et værelse for sig selv. Filippa fik 7 hvalpe. Det er altså et stort kuld for hendes race, så selvom hun var en perfekt mor, fik jeg nok at se til. Sikke et arbejde!

Jeg bestilte ikke andet end servere mad for damen, for der skulle noget til. Men hvalpene blev skønne og fik gode hjem.

Og så havde jeg fået blod på tanden. Det var sjove år, spændende med udstillinger - især, selvfølgelig,

hvis man vandt - men også en hård verden. Opdrættere er ikke altid lige søde ved hinanden. Men hundene er dejlige og alt besværet værd.

Nu har jeg ikke opdræt mere, og med det hjerte, jeg har nu, er det nok godt det samme. Ditte er den sidste af mit eget afkom. Hendes far, han hed Bossman, døde mæt af dage 14 år gammel for ikke så længe siden.

Han var fantastisk, vandt alt, hvad han kom i nærheden af. Men han var først og fremmest en herlig hund med en skøn karakter. Og med hensyn til præmier har jeg altid holdt på, at den hund, man kommer på udstilling med, også er den, man har med hjem, og hvis dommeren ikke kan se dens kvaliteter, er det da bare synd for ham.”

Hunde med “go” i

Mens vi snakker, vimser Lotte og Ditte omkring os, dels, det må nok indrømmes, fordi der er kager på bordet, og de to er vant til at være fuldgældige familiemedlemmer med alle rettigheder, men også fordi de vil være med i alt, hvad der foregår. Det er godt nok rart at ligge på sin plads i sofaen - og der er god plads - men derfor må man ikke forsømme at give gæsten lejlighed til at klappe sig og i øvrigt deltage i underholdningen.

“Yorkshire Terriere er utroligt aktive hunde. Hvis man tror, de

bare skal bæres rundt og pusses og nusses om, tror man fejl. Der er selvfølgelig en del pelspleje med dem, de skal friseres hver dag. Men det er en rutine, de kan lide. Og de elsker at gå lange ture. Vi har jo Sjælsø i nærheden, og der går vi hver dag. Hvis jeg skal være hjemmefra om dagen uden hundene, sørger jeg for, at de får en tur på to timer, før jeg tager af sted, også hvis det som til undersøgelsen i morgen betyder, at jeg skal enormt tidligt op.

Man må jo huske på, at selvom det er nogle af de mindste hunde, man har, tror de selv, de er lige så store som en Labrador. Og egentlig er de en slags jagthunde. I Yorkshire i gamle dage blev de afrettede til at holde minegangene frie for rotter. Det var det, arbejderne havde dem til. Og de har stadig jagtinstinkter.

Men jeg vil da godt indrømme, at lidt forkælelse har mine hunde nu altid fået. De sover i fodenden, hvis de vil. Det styrer de selv. Bliver det for varmt, går de ned i deres egne senge.

De får også både fødselsdagsgaver og julegaver, men mest legetøj. Det der med at give hunde juleslik, det er ikke nogen god ide. Hunde kan faktisk bedst lide den daglige rutine, og det er også sundest for dem.

De folk, der overfodrer deres hunde i julen, de giver dyrlægerne meget at bestille.”

Ditte og Lotte er trygge ved at blive hentet i Dyrefondets bil.

Læs mere om Sikkerhedstjenesten på www.dyrefondet. Eller rekvirér pjecen “Dyrefondets Sikkerhedstjeneste” på tlf. 39 56 30 00 eller

KLIK HER!

Gudskelov for Sikkerhedstjenesten

“ Men hvor er jeg glad for, at sådan noget som Sikkerhedstjenesten findes. I sin tid var det en veninde, der kendte Aase Reinhard, som gjorde mig opmærksom på Dyrefondet og dets Sikkerhedstjeneste, og det er ikke første gang, jeg har haft brug for den.

Det er muligt, man især husker Bossman. For engang, da jeg skulle være væk en dag til en akut behandling, blev han midlertidigt passet på Dyrefondets kontor og tissede over det hele! Han var meget dominant, og der var en anden hund, der skulle kende sin plads!

Men hvor må man være taknemmelig for, at der findes en organisation med mennesker, som er parat til at tage sig af ens dyr, når der opstår en krisesituation. Det er en lykke, at man kan være borte fra hundene og vide, at de er i gode og trygge hænder.

Der er jo ingen af os, som bliver yngre med årene. Men ikke mindst for os ældre er det godt at have et dyr om sig. Hundene holder os i gang, i allerhøjeste grad.

Og Sikkerhedstjenesten gør, at vi tør blive ved med at have dem.”